

Wat leuk! B1

Les 1: Wat een familie!

CD 1, Track 1

1 Zo groot is mijn familie nu ook weer niet!

- Ron, ga je mee naar het doopfeest van Bas?
- ◇ Eh ... Bas?
- Jaha, je weet wel, mijn neefje! We hebben toch die uitnodiging gekregen!
- ◇ O ja, klopt. Pfft, weet niet. Ik ken je familie toch nog niet zo goed.
- Ach, kom nou! Ze zijn toch allemaal hartstikke aardig!
- ◇ Ik weet niet. Het zijn er zoveel ...
- Ach, zo groot is mijn familie nu ook weer niet. Wacht even, ik heb een foto van toen Nathalie en Henk twaalfeneenhalf jaar getrouwd waren. Even zoeken ... Hier! Kijk, mijn vader staat hier in het midden. Die ken je al.
- ◇ Eh, ja. Je vader ken ik al. Hij is niet echt eh ... nou ja ...
- Ja, echt een makkelijk type is hij niet, nee. Maar mijn moeder is echt een lieverd.
- ◇ Oh, die met die kruk?
- Ze had toen d'r voet verzwikt.
- ◇ Oké, ehm - die man met dat gele gestreepte poloshirt? Wie ist dat? Die met dat korte haar hier links. Hij lijkt wel aardig.
- Oh Markus bedoel je. Heel netjes, altijd op tijd, heel vrolijk. Hij is mijn stiefbroer. Dus de zoon van mijn vader, maar zijn moeder is Mariëtte. Mijn vader is al heel lang gescheiden van haar.
- ◇ En die vriend van hem? Hoe is hij?
- Paul? Markus en hij zijn zelfs getrouwd. Mm, ik weet het eigenlijk niet. Hij is nogal gesloten, misschien is hij ook alleen maar verlegen.
- ◇ Oké, dus Paul en Markus. En naast Markus? Die in dat grijze poloshirt met die beige broek?
- Eh ... Martijn! Maar zijn vrouw Anne naast hem, die ken je wel, weet je nog? Anne is mijn zusje, we hebben haar twee maanden geleden in Arnhem ontmoet. Martijn is een beetje stil, maar wel heel aardig! Past goed bij mijn zus, want zij kletst echt vijf kwartier in een uur. En Youp, hun zoontje, kijk hij zit hier bij mijn vader op de arm, nou, ik denk dat hij net als zijn moeder wordt. Ook al zo'n kletskaus!
- ◇ En die twee, die voor je vader op de grond zitten?
- Oh, dat zijn Maria en Frank. Maria komt uit Portugal en spreekt nog niet zo goed Nederlands. Maar ze is zo'n ongelooflijk sympathiek mens! Frank woont al een paar jaar met haar samen. Frank is trouwens ook een stiefbroer van mij, de oudere broer van Markus.
- ◇ En die man daar achter, die met dat donkerblauwe poloshirt - die ken ik toch ook? Eh ... hoe heet hij ook alweer?
- Ja, hebt hem ook al leren kennen. Nou, denk eens goed na ...?
- ◇ Poeh, dat is niet makkelijk!
- Hij is getrouwd met Nathalie, die vrouw met dat lange donkere haar, heel rustig maar echt aardig. Hier staat ze, naast mijn moeder.
- ◇ Ja, Nathalie, je zus. En hun dochter heb ik ook al leren kennen. Eh ... Saskia? Ja, Saskia. En haar broertje, daar, in de armen van zijn vader. Ehm, ja Wouter!
- Dat je dat nog weet! Ja, klopt, Woutertje. Echt een dondersteen! Zo lief, maar zo ondeugend!

- ◇ Dus Saskia en Wouter zijn je nichtje en je neefje. Maar hoe heet nou toch hun vader?
- Henk.
- ◇ Och natuurlijk, wat stom. Dus dan hebben we Henk, met Woutertje op zijn arm, jouw moeder en daarnaast je zus Nathalie, dan nog je nichtje Saskia. En wie heeft zich daar achter die man verstopt?
- Hahaha, dat is Lisette. Nou, die hoeft zich echt niet te verstoppen, hoor! Fantastische vrouw is dat. Knap en intelligent. Mijn broer Karel heeft echt geluk met haar. Dat is trouwens Karel met hun zoontje Bas in zijn armen. Lisette wil weer gaan werken en nu zoeken ze voor Bas een kinderdagverblijf. Maar goed, ga je nou mee naar die doop van Bas of niet?
- ◇ Eh, nou, ik weet 't nog niet ...

Wat leuk! B1

Les 1: Wat een familie!

CD 1, Track 2

3 Laat me even uitspreken ...

- Zo, hè hè eindelijk thuis.
- ◇ Hé, het antwoordapparaat knippert. Even kijken. Oh nee he, oom Daniël.
- Pfft, die kan altijd zo lekker zeuren. Nou, laat maar horen wat er aan de hand is.
- ◆ Oh, eh jullie zijn er niet. Nou ... eh wat ik wilde zeggen ... Bedankt voor de uitnodiging voor de doop. Maar ik dacht dat jullie voor de koffie en de taart na afloop naar ons toe zouden komen. Dat wilde Tante Emma toch? Nou, ze is in ieder geval erg boos en beledigd. Dat is toch ook geen stijl zo. Ze wilde zo graag taarten bakken en nu gaan jullie naar een eetcafé. Ik ben zelf ook echt kwaad. Een eetcafé ... Bel me alsjeblieft meteen als jullie weer thuis zijn. Een eetcafé ... tssss
- Oh jeetje, daar was ik al bang voor. Ik heb nooit tegen Tante Emma gezegd dat we het bij haar en oom Daniël zouden vieren, dat heeft zij voorgesteld, maar ik ben er nooit op in gegaan.
- ◇ Wat een gedoe, zeg. Maar goed, we moeten terugbellen dus. Doe jij het?
- Ja, daag, nee hoor. Sorry, maar het is jouw oom. Lijkt me beter als jij het zelf doet.
- ◇ Ja, je hebt gelijk. Doe ik meteen, dan ben ik er ook zo snel mogelijk vanaf.
- ◆ Met Daniël van der Horst.
- ◇ Hallo oom Daniël, met Lisette.
- ◆ Ja hallo Lisette. Goed dat je terugbelt, want we hebben nu toch echt wel een probleem.
- ◇ Ja, daar wilde ik het graag met u over hebben.
- ◆ Tante Emma had toch gezegd dat ze dat doopfeest van Basje graag wilde organiseren. En nu gaan jullie ineens naar een eetcafé. Ze is echt beledigd en boos. En eerlijk gezegd ben ik ook wel kwaad, want we waren alles al aan het plannen. Dus vind ik toch echt ...
- ◇ Mag ik u even onderbreken? Ik ben het echt niet met u eens, hoor. We hebben u en tante Emma nooit gevraagd voor de organisatie te zorgen. Dat moet echt een misverstand zijn. Ik weet dat u dat allebei graag wilde doen en dat u nu misschien teleurgesteld bent, maar wij wilden het liever zo. Mijn ouders wilden het namelijk ook organiseren en ook de ouders van Karel. Dus leek het ons beter om het dan maar door vreemden te laten organiseren, zodat niemand zich gepasseerd hoeft te voelen.
- ◆ Dat vind ik dus niet. Nu wordt het allemaal zo onpersoonlijk. En dat eetcafé, nou, dat stelt echt helemaal niets voor, hoor! De taarten van tante Emma zijn veel beter en weet je ...
- ◇ Sorry dat ik u alweer in de rede val, maar ik denk toch dat wij zelf uiteindelijk moeten beslissen. En ik denk dat het voor iedereen beter is als we naar dat eetcafé gaan. Die taarten zijn daar ...
- ◆ Ja die taarten, die zijn ...
- ◇ Laat me nu even uitspreken, oom Daniël. Ik bedoel het echt niet vervelend, hoor, maar Karel en ik waren echt heel blij met dat eetcafé. Leuke decoratie, daar word je echt vrolijk van. Echt, geloof me, u vindt het daar ook vast heel gezellig.

- ◆ Ik hoop dat je gelijk hebt. Maar goed, ik kan er toch niets aan veranderen, dan blijft het maar zo.
- ◇ Oké. Dus dan zien we elkaar bij de kerk. Doet u tante Emma nog de groetjes? En ze hoeft echt niet verdrietig te zijn, er komt vast nog wel eens een gelegenheid waarbij ze haar heerlijke taarten kan bakken!
- ◆ Ik zal het tegen haar zeggen. Groetjes aan Karel.
- ◇ Zal ik doen. Daag!

Wat leuk! B1

Les 1: Wat een familie!

CD1, Track 3

Leuk. Luisteren!

Goedenavond dames en heren, welkom bij de lezing over de bevolkingsontwikkeling in ons eigen België. U heeft het vast al wel gelezen in de kranten of op de televisie gezien: we zijn een bijzonder landje. In de meeste landen van Europa daalt het aantal inwoners. En bij ons? Wij groeien! We zijn hard op weg naar de 11 miljoen inwoners. En zo groeit onze bevolking sneller dan in de meeste buurlanden van ons. Dit heeft voor een groot deel met de internationale immigratie te maken: er komen meer mensen naar ons land dan eruit vertrekken. Het geboortecijfer in België ligt ook net iets hoger dan in de rest van Europa, maar is in principe toch te laag om een hele generatie mannen en vrouwen te vervangen.

Dit heeft vergrijzing (dus verhoudingsgewijs meer ouderen) en ontgroening (minder jongeren) tot gevolg. Normaal gesproken leidt dit tot een daling van de bevolkingsomvang. Maar, zoals ik al zei, door de positieve migratie wordt dat in België weer opgevangen en kunnen we groeien. Oei denkt u nu, dit wordt een aaneenschakeling van cijfers en statistieken, droog als een stuk knäckebröd zonder beleg. Nee hoor, weest u maar niet bang, bevolkingsontwikkeling is meer dan alleen cijfers. Bijvoorbeeld: het gezin. Laten we eens gaan kijken hoe het Belgische gezin zich sinds de negentiende eeuw heeft ontwikkeld.

Waar denkt u aan bij het woord "gezin"? De reclame denkt vaak nog steeds aan een werkende vader, een stralende huisvrouwmoeder en twee kindjes; natuurlijk een stoer jongetje en een allerliefst blond meisje. Het ideale reclame-gezin. En toch ... absoluut niet realistisch. Dit kostwinnersmodel heeft maar een korte tijd bestaan. In het begin van de negentiende eeuw lijkt het gemiddelde gezin niet op ons reclamegezin. Vader werkt, dat wel, maar ook moeder en zelfs de kinderen. De inzet van ieder gezinslid is nodig om te kunnen overleven. De kinderarbeid werd pas in 1889 afgeschaft. De arbeidsomstandigheden waren verre van optimaal en het sterftcijfer was hoog. Aangezien het sterftcijfer onder pasgeborenen hoog was, werden er veel kinderen geboren. Kinderen waren onder andere noodzakelijk als verzorging voor de ouders op hogere leeftijd.

Aan het eind van de negentiende eeuw wordt de levensverwachting door verbeterde hygiëne en de afschaffing van kinderarbeid beter. Het geboortecijfer begint te dalen. De arbeidsparticipatie van vrouwen wordt minder. Deze ontwikkeling zet zich voort in het begin van de twintigste eeuw. En dan komt de Eerste Wereldoorlog. Gevolgd door de Tweede. Deze oorlogen hebben natuurlijk dramatische gevolgen voor de bevolkingsontwikkeling. Veel mensen overlijden, voornamelijk mannen. Kinderen worden er daardoor natuurlijk niet veel geboren. Kijk naar de bevolkingspiramides en je ziet als gevolg van de beide Wereldoorlogen een piramide waaruit een hap is genomen.

We gaan naar de jaren vijftig van de twintigste eeuw. Demografisch gezien een uiterst interessante tijd. De welvaart neemt toe. En kijk, wat zien we daar? Vader werkt. Moeder is thuis. Haar arbeidsparticipatie is door de toegenomen welvaart niet nodig en ook in die tijd niet gewenst. Zij past op de kindertjes. Het stoere jongetje en het allerliefste blonde meisje. Dit is de tijd van het clichégezin waar ik het in het begin over heb gehad. Het sterftcijfer daalt verder, het geboortecijfer stijgt. We zitten midden in de babyboom van de jaren vijftig en zestig.

En dan komen de jaren zeventig. Gedomineerd door de emancipatie van de vrouw en de ontdekking van de anticonceptiepil. De gevolgen voor de bevolkingsontwikkeling? Dramatisch! Het geboortecijfer daalt sterk! Het begin van de vergrijzing.

Deze ontwikkeling zet zich ook aan het eind van de twintigste eeuw voort. Daarbij komt nog de veranderde instelling ten opzichte van het gezin. Het is niet meer dringend financieel nodig om een gezin te stichten. Mensen trouwen niet of veel later, maar er wordt ook veel sneller gescheiden. Het aantal single huishoudens stijgt. En ook het aantal nieuw samengestelde gezinnen. Mag ik u geruststellen? Ondanks alles leven in België toch nog de meeste kinderen bij hun biologische ouders.

Zoals ik hiervoor al heb vermeld, stijgt onze bevolking door de migratie. Laten we nu eens naar deze migratie gaan kijken.